

Ο Αλέξανδρος στην Τροία βλέπει τον εαυτό του καινούριο Αχιλλέα-

[Πολιτισμός / Ιστορία](#)

[Γεώργιος Βασιλείου, υποστράτηγος ε.α.](#)

Ο Αλέξανδρος πριν ξεκινήσει απ' τη Μακεδονία για την Ανατολή οργάνωσε μια λαμπρή γιορτή στο Δίον, στη Νότια Μακεδονία, μια πόλη η οποία ήταν αφιερωμένη στον Δία. Έγιναν αγώνες, αθλητικές επιδείξεις και ιπποδρομίες. Έλαβαν χώρα θρησκευτικές τελετές και πλούσιες θυσίες προσφέρθηκαν στους θεούς.

Την τελευταία νύχτα, ο Αλέξανδρος δέχτηκε τους κυριότερους πολιτικούς πρόσβεις, στρατηγούς και αξιωματούχους σε γεύμα σε μια μεγάλη σκηνή που είχε μέσα εκατό κρεβάτια. Λίγο έπειτα απ' αυτές τις γιορτές, κά-τω απ' τον καθαρό ήλιο ενός απριλιάτικου πρωινού, ο Αλέξανδρος αποχαιρέτησε τη μητέρα του Ολυμπιάδα και έφυγε για τον Ελλήσποντο, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ.

Διέ-σχι-σε τον Έ-βρο, για να κα-τα-λή-ξει τη χερ-σό-νη-σο της Καλλί-πο-λης, στο λι-μά-νι της Ση-στού, απ' ό-που η α-πέ-να-ντι-α-κτή των Δαρ-δα-νελ-λί-ων δεν α-πέ-χει πά-νω α-πό χί-λια πε-ντα-κό-σια μέ-τρα. Πριν μπει στο πλοί-ο, ε-πι-σκέ-φτη-κε κο-ντά στην α-κτή έ-να διάση-μο τύμ-βο και να-ό που εί-χε γύ-ρω του με-ρι-κές φτε-λιές μαγι-κής προ-έ-λευ-σης κι έ-δει-χνε τον τό-πο ό-που ή-ταν θαμ-μέ-νος ο Πρω-τε-σί-λα-ος. Αυ-τός ή-ταν ο πρώ-τος Έλ-λη-νας που πέ-θα-νε στον πό-λε-μο της Τροί-ας σκο-τω-μέ-νος ό-πως έ-λε-γαν απ' τον Έ-κτο-ρα, τη στιγ-μή που πη-δού-σε στη γη απ' το πρώ-το ελ-λη-νι-κό κα-ρά-βι, ε-πι-κε-φα-λής των Θεσ-σα-λών στρα-τιω-τών του. Ο Α-λέ-ξαν-δρος πρό-σφε-ρε θυ-σί-ες στη μνή-μη αυ-τού του ά-τυ-χου πο-λε-μι-στή και πα-ρα-κά-λε-σε τους θε-ούς να φα-νεί ο ί-διος τυ-χε-ρός ό-ταν θα πη-δού-σε απ' το κα-ρά-βι του στην τρω-ι-κή α-κτή.

Το μυα-λό του ή-ταν γε-μά-το απ' την Ι-λιά-δα του Ο-μή-ρου και μπο-ρού-σε ό-πως προαναφέρθηκε να α-παγ-γεί-λει απ' έ-ξω έ-να με-γά-λο μέ-ρος της. Έ-βλε-πε τον ε-αυ-τό του σαν και-νού-ριο Α-χιλ-λέ-α.

Ό-ταν το κα-ρά-βι πλεύ-ρι-σε στην α-κτή της Τροί-ας, ο Α-λέ-ξαν-δρος ορ-θώ-θη-κε και έ-ρι-ξε έ-να α-κό-ντιο στις έ-ρη-μες α-κτές που α-πλώ-νο-νταν μπρο-στά του, σαν να 'βλε-πε το στρα-τό-φά-ντα-σμα του βα-σι-λιά Πριάμου. Ή-ξε-ρε τι έ-κα-με και ή-θε-λε ν' α-πο-δεί-ξει πως ή-ταν ο πραγμα-τι-κός κι ό-χι μό-νο ο

ο-νο-μα-στι-κός αρ-χη-γός της εκ-στρα-τεί-ας. Ο χα-ρα-κτη-ράς του δεν του ε-πέ-τρε-πε να δα-νει-ζε-ται α-πό άλ-λον τί-πο-τε, πο-λύ πε-ρισ-σό-τε-ρο τη δό-ξα.

Έπει-τα, έ-δω-σε δια-τα-γή στους ά-ντρες του ν' α-πο-βι-βα-στούν και κα-θώς ή-ταν ε-ξαι-ρε-τι-κά θε-ο-σε-βής, δε-δο-μέ-νου ό-τι δεν υ-πήρ-χε ε-χθρός, έ-κα-νε μια θρη-σκευ-τι-κή τε-λε-τή και έ-δω-σε εν-το-λή να φτι-ά-ξουν οι στρα-τι-ώ-τες βω-μούς στο Δί-α, την Α-θη-νά και τον Η-ρα-κλή. Οι θε-οί που ε-πέ-λε-ξε ή-ταν ε-ξαι-ρε-τι-κά προ-σε-γ-μέ-νοι και οι σύ-γ-χρο-νοι ιστο-ρι-κοί πρέ-πει να τους λά-βουν σο-βα-ρά υ-πό-ψη.

Ε-δώ στη-ν Τροί-α τα ό-νει-ρα του νε-α-ρού Α-λέ-ξαν-δρου γί-νο-ν-ταν πραγ-μα-τι-κό-τη-τα. Ορ-γά-νω-σε «με α-πό-λυ-τη σο-βα-ρότη-τα θε-α-μα-τι-κές θυ-σί-ες στη σκιά του Πριά-μου για να κα-τευ-νά-σει το δι-καιο-λο-γη-μέ-νο θυ-μό που θα έ-νω-θε αυ-τός ο α-τυ-χής μο-νά-ρχης, για-τί ο Νε-ο-πτό-λε-μος -πρό-γο-νος του Α-λε-ξάν-δρου- τον εί-χε σκο-τώ-σει.

Η α-να-βί-ω-ση, με τέ-τοια λα-μπρό-τη-τα, ε-νός θρυ-λι-κού πα-ρελ-θόντος, α-σφα-λώς εί-χε στρα-τη-γι-κούς λό-γους, δη-λα-δή να δια-γεί-ρει ως έ-να ση-μεί-ο τον πο-λε-μι-κό εν-θου-σια-σμό των στρα-τιω-τών, θυ-μί-ζο-ντας τους πως ή-ταν Έλ-λη-νες. Ταυ-τό-χρονα ό-μως θα ή-θε-λε να δεί-ξει ό-τι κά-τω α-πό την αρ-χη-γί-α ε-νός α-πο-γό-νου αυ-τών των Ελ-λή-νων, η ι-στο-ρί-α θα προ-μή-θευε σ' έ-να μελ-λο-ντικό Ό-μη-ρο το υ-λι-κό ε-νός α-κό-μα πιο συ-γκλο-νι-στι-κού έ-πους.

Α-φού ε-πι-σκέ-φθη-κε και τί-μη-σε τον τά-φο του Αί-α-ντα, μί-λη-σε στους α-ξιω-μα-τού-χους της πε-ριο-χής για το σχέ-διο του να ξα-να-χτί-σει την Τροί-α και ν' α-να-κου-φί-σει τους κα-τοί-κους α-πό τη φο-ρο-λο-γί-α.

Έ-νας α-πό τους κα-τοί-κους του Ι-λί-ου του πρό-σφε-ρε μια αρ-χαϊ-κή άρ-πα που ά-νη-κε άλ-λο-τε - ό-πως εί-πε στον Πά-ρη, τον γιο του Πριά-μου. Ο Α-λέ-ξαν-δρος δε δέ-χτη-κε το δώ-ρο λέ-γο-ντας πως θα' ταν ευ-χά-ρι-στο να εί-χε την άρ-πα του Α-χιλ-λέ-α, του προ-γό-νου του, πα-ρά του Πά-ρη που ή-ταν άν-θρω-πος πο-λύ θη-λυ-πρε-πής και που η άρ-πα του δεν πα-ρου-σί-α-ζε κα-νέ-να εν-δια-φέ-ρον για έ-ναν στρα-τιώ-τη.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

<http://bit.ly/353qqaX>